

ud på, at vi siger for meget om miljøet, og at det betyder, at vi ikke kan kæmpe så meget for andre ting.

Det mener jeg sådan set er noget gedigent vrøvl, for selvfølgelig kan man både kæmpe for miljøet og for de små landes rettigheder.

Men ellers vil jeg sige, at jeg tror, det er vigtigt, vi har disse grundige debatter om regeringskonferencen, for det demokratiske underskud er nok det væsentligste problem, når vi diskuterer EU. EU er for lukket, for elitært, for embedsmandsstyret og for ufolkeligt og i alt for høj grad styret af snævre økonomiske interesser, og jeg tror, man skal gøre sig klart, at der i spørgsmålet om den europæiske udvikling i disse år i næsten alle EU's medlemslande skabes et større gab mellem en elite på den ene side og folket på den anden side, og det tror jeg er farligt, og jeg tror, vi skal tage bestik af den situation.

Og hvis nogen er i tvivl, vil jeg bare bede dem studere det østrigske EU-valg, men de samme tendenser ses desværre alle steder, og det er jo så meget desto værre, fordi netop et forpligtende europæisk samarbejdsprojekt på tværs af de gamle skel i Europa er helt nødvendigt, ja altafgørende, efter Murens fald. Det er en historisk forpligtelse at få Europa til at hænge sammen, og det kan kun ske ved, at EU åbner sig helt over for de central- og østeuropæiske lande, så de ikke behøver at ønske at blive medlemmer af EU. Og den opgave at skabe det nødvendige grundlag for åbningen er en hovedopgave for konferencen.

Og så tror jeg, man skal gøre et andet emne til en hovedopgave, også i den folkelige diskussion, nemlig at bekæmpe det elitære ved EU, at gøre EU mere åbent og folkeligt.

Og det skal ses i sammenhæng, for det er jo nye demokratier i Central- og Østeuropa, vi skal byde velkommen, og det tror jeg er et selvstændigt argument for at sætte fokus på i langt højere grad at styre den offentlige debat i retning af, at der skal gøres noget for at begrænse det demokratiske underskud.

Tidsplanen for regeringskonferencen er fastlagt, og vi ved noget om udspillene i Dublin til december, og vi ved, at tegningen er ved at stå rimelig klar – ikke i detaljer: Der bliver både almindelige parenteser og skarpe parenteser og store hvide områder, men det er den mere formelle del af det.

Men vi ved, at der alligevel er stor usikkerhed, for hvis Labour kommer til magten i Eng-

land, så ved vi, at der bliver en ny forhandlingsrunde, og selv om man ikke skal overdrive betydningen af, at Labour kommer til magten – for det tror jeg vil være en fejltagelse – så sker der ikke en revolution i England med hensyn til EU-politikken, men f.eks. vil England jo så tilslutte sig den sociale dimension.

Og vi må forvente, at der kommer en diskussion om stemmevægte og alt det dér, men det kommer i allersidste runde af regeringskonferencen.

Det er altså nogle af de mere besværlige sager.

Derudover mener jeg, at man skal forstå, at det er vigtigt, at de små lande skal kæmpe for at bevare deres indflydelse. Jeg synes ikke, man kan se det helt tydeligt i udenrigsministerens redegørelse, men det står måske mellem linjerne.

Men jeg vil benytte lejligheden til at spørge, om det ikke er regeringens grundlæggende synspunkt, at i stedet for at lægge sig fast på forskellige modeller, når det nu er sådan, at princippet om dobbelt flertal er blevet afvist, må de små lande stå sammen i den kamp, fordi vi jo grundlæggende ikke tror på den måde at tænke på, som nogle af de store lande tænker på, nemlig at det er farligt at udvide EU med en masse små lande, for så bliver indflydelsen taget væk fra de store lande.

Jeg tror, det er helt afgørende, at også det fremtidige EU består af et system, hvor de små lande har forholdsvis flere stemmer, end deres indbyggertal berettiger dem til. Det er et grundlæggende nødvendigt princip at bygge også et udvidet EU-samarbejde på.

Det, som jeg i dag vil koncentrere mig om, er de danske udspil, de nationale parlamenter og nærhed og fleksibilitet, og hvordan dét forholder sig til Central- og Østeuropa og formindskelsen af det demokratiske underskud.

I SF følger vi regeringens EU-udtalelser nøje, og vi var meget kritiske i foråret, hvor ikke bare medlemmer af højreoppositionen underminerede forbeholdene, men hvor også stemmer i regeringskoret lød til at gøre det.

Men her i efteråret er der jo kommet konkrete udspil, og dér ser vi en anden og ny tendens, og jeg skal ikke skjule, at vi i SF ofte er glade for, at vi ikke tilsluttede os regeringens udspil på det tidspunkt, hvor det blev forhandlet, for det pres, som vi har udøvet i den nuværende position, ser nu, bagefter, ud til at give resultater.